

Niniejszy dokument nie stanowi doręczenia w trybie art. 15 zzs⁹ ust. 2 ustawy COVID-19 (Dz.U.2021, poz. 1842)

Sygn. akt I AGa 101/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Sławomir Jamróg
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Marta Sekuła

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2021 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z o.o. w W.

przeciwko Przedsiębiorstwu (...) Spółce z o.o. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 23 stycznia 2020 r. sygn. akt IX GC 310/19

oddala apelację.

SSA Sławomir Jamróg

Sygn. akt I AGa 101/20

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. żądała zasądzenia od Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwoty 104.177,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi:

- od kwoty 30.967,93 zł za okres od dnia 25 marca 2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 3.011,04 zł za okres od dnia 25 marca 2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 70.198,56 zł za okres od dnia 15 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty, wraz z kosztami procesu.

Uzasadniając swoje żądanie strona powodowa wskazała, że strona pozwana naruszyła postanowienia porozumienia zawartego między stronami dnia 6 kwietnia 2016 r. (k. 12), na podstawie którego strona powodowa zobowiązała się

dostarczyć towar o wartości 600.000 zł netto na poczet zaspokojenia wszelkich roszczeń strony pozwanej w związku ze szkodą w inwestycji przeciwpożarowej. Strona powodowa wskazała, że przekazała towar o wartości 727.070,96 zł z VAT. Pomimo wezwania do zapłaty pozwana nie zapłaciła kwot składających się na dochodzona kwotę (tj 30.907,93 zł, 3011,04 zł 70.198,56 zł).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 12 marca 2019 r. (k. 44) tut. Sąd nakazał stronie pozwanej, aby zapłaciła stronie powodowej kwotę 104.177,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi:

- od kwoty 30.967,93 zł za okres od dnia 25 marca 2017 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 3.011,04 zł za okres od dnia 25 marca 2017 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 70.198,56 zł za okres od dnia 15 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty,

oraz kwotę 4.92 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu albo wniosła w tym terminie sprzeciw.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 2 kwietnia 2019 r. (k. 49 i n.) strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania. Na uzasadnienie swego żądania strona pozwana wskazała, iż zgodnie z zawartym dnia 6 kwietnia 2016 r. (k. 12) porozumieniem strona powodowa zobowiązała się dostarczyć materiały o wartości 600.000 zł netto, do której to kwoty należało dodać podatek VAT w stawce 23 %, co daje łącznie kwotę 738.000 zł brutto. Zatem, zdaniem strony pozwanej z treści porozumienia wynika, że dostarczone towary powinny mieć wartość kwoty określonej w umowie powiększonej o wysokość podatku VAT – kwota brutto.

W piśmie z dnia 25 maja 2019 r. (k. 66 i n.), stanowiącym odpowiedź na sprzeciw od nakazu zapłaty, strona powodowa podtrzymała w całości żądanie pozwu. Ponadto wskazała, że sposób określenia kwoty należnej tytułem naprawienia szkody tj. 600.000 zł z dopiskiem „netto”, wynika z uwzględnienia specyfiki odszkodowań na gruncie ustawy o podatku od towarów i usług, zgodnie z którą płatność o charakterze odszkodowawczym nie podlega opodatkowaniu podatkiem VAT. W konsekwencji strona powodowa podniosła, że skoro przepisy o podatku od towarów i usług nie obejmują swym zakresem płatności o charakterze odszkodowawczym, a strona pozwana wystawiła notę księgową na 600.000 zł to postanowienia zawarte w porozumieniu należy interpretować tak, że odpowiedzialność powodowej spółki za szkodę poniesioną przez pozwaną spółkę ogranicza się – w świetle zawartego porozumienia - do kwoty 600.000 zł. Strona wskazała również, tak jak w pozwie, że na początkowym etapie realizacji porozumienia strona pozwana dnia 24 maja 2016 r. i 23 czerwca 2016 r. w związku z dokonanymi dostawami zapłaciła częściowo na poczet faktur VAT o numerach (...) kwoty w wysokości 17.186,52 zł i 5.706,91 zł, kwoty te odpowiadały wysokości podatku VAT wskazanymi na fakturach (k. 16–17).

W piśmie podsumowującym stanowisko strony powodowej datowanym na dzień 13 stycznia 2020 r. (k. 90 i n.) strona powodowa ponadto podniosła, że porozumienie z dnia 6 kwietnia 2016 stanowi ugodę w rozumieniu art. 917 k.c. a ustalona w nim kwota ma charakter odszkodowawczy i w konsekwencji nie podlega opodatkowaniu. Strona powodowa podkreśliła, że jej zobowiązanie ogranicza się do kwoty 600.000 zł, co wynika z literalnego brzmienia porozumienia.

W piśmie datowanym na dzień 14 stycznia 2020 r. (k. 94 i n.) strona pozwana podała, że częściowej zapłaty na poczet faktur VAT o numerach (...) dokonała albowiem część materiałów ujętych na fakturach nie była rurami wyprodukowanymi przez powodową spółkę, natomiast szkoda pozwanej miała być rozliczona poprzez dostarczenie materiałów produkcji powodowej spółki.

Wyrokiem z dnia 23 stycznia 2020 roku sygn. akt IXGC 310/19 Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił powództwo (pkt I) i zasądził od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialności w W. na rzecz Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 5.417 zł, tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt II).

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowił następujący stan faktyczny:

Strona powodowa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. i strona pozwana Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. (dalej: (...) sp. z o.o.) pozostają w stałych stosunkach gospodarczych, polegających na dostarczaniu przez stronę powodową materiałów na potrzeby prowadzonych przez stronę pozwaną inwestycji.

Strony zawarły w dniu 6 kwietnia 2016 r., porozumienie, na mocy którego strona powodowa – „w ramach likwidacji powyższej szkody” - zobowiązała się dostarczyć pozwanej spółce towar o wartości 600.000 zł netto, co miało stanowić zaspokojenie wszelkich roszczeń strony pozwanej wywołanych szkoda. Szkoda powstała w inwestycji przeciwpożarowej w Centrum (...) w K., na którą to inwestycję strona powodowa dostarczyła materiały,

Na kwotę 600.000 zł została wystawiona nota księgowa przez stronę pozwaną.

Pierwotne roszczenie (...) sp. z o.o., do którego odnosi się przywołane porozumienie, strony ustaliły na kwotę 993.435,58 zł, przy czym została ona pomniejszona o wypłaconą z odszkodowania kwotę 210.676,14 zł i ostatecznie wyniosła 782.759,44 zł.

Strona powodowa w ramach zawartego porozumienia dokonała dostaw na podstawie zamówień strony pozwanej w okresie od 26 kwietnia 2016 r. do 19 czerwca 2017 r. o łącznej wartości 591.114,60 zł netto powiększonej o podatek VAT w kwocie 135.956,36 zł a zatem łącznie 727.070,96 zł brutto. Dostawy te zostały udokumentowane fakturami VAT. W związku z dokonanymi dostawami strona pozwana w zapłaciła częściowo na poczet faktur VAT o numerach (...) kwoty w wysokości 17.186,52 zł i 5.706,91 zł, kwoty te odpowiadały wysokości podatku VAT wskazanymi na fakturach (k. 16–17). Strona powodowa uznaje powyższe działanie za potwierdzenie swoich roszczeń.

W piśmie podsumowującym stanowisko strony pozwanej datowanym na dzień 14 stycznia 2020 r. pozwana spółka wyjaśniła, że zapłaty dokonane na poczet faktur o numerach (...) były uzasadnione faktem, że część materiałów ujęta na tych fakturach nie została wyprodukowana przez powodową spółkę, a zatem dokonane na rzecz strony powodowej wpłaty pochodziły z rozliczenia podatkowego.

Strona powodowa wielokrotnie wzywała stronę pozwaną do zapłaty spornej kwoty, w tym pismami z dnia 24 kwietnia 2018 r., dnia 13 czerwca 2018 r. i z dnia 3 sierpnia 2018 r. Z powodu braku dobrowolnego spełnienia świadczenia strona powodowa dnia 30 października 2018 r. wniosła pozew o zapłatę w postępowaniu upominawczym będący przedmiotem niniejszego postępowania.

Przy tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy ocenił, że porozumienie z dnia 6 kwietnia 2016r. miało charakter ugody o jakiej mowa w art. 917 k.c., która stanowiła podstawę rozliczenia szkody poniesionej przez stronę pozwaną. Wysokość szkody została oszacowana na kwotę 993.435,58 zł z czego odliczono wypłacone odszkodowanie w kwocie 210.676,14 zł, w związku z tym kwota pozostała do rozliczenia wyniosła 782.759,44 zł.. Dokonując wykładni zawartego w porozumieniu zapisu: „600.000 zł netto” Sąd pierwszej instancji odwołując się do funkcjonującej na gruncie art. 65§2 k.c. tzw. kombinowanej metody wykładni (subiektywno-obiektywnej) wskazał, że na podstawie zawartej ugody dokonały jedynie obniżenia zobowiązania do kwoty około 738 tys. zł brutto i tak należy rozumieć zapis „600.000 zł netto”. Uwzględniając bowiem cel i okoliczności zawarcia porozumienia zgodnym zamiarem stron było dokonanie wzajemnych ustępstw w celu uzgodnienia wysokości i formy rekompensaty powstałej szkody, jednak brak jest podstaw do przyjęcia, że ustępstwo pozwanej szło tak daleko jak wskazuje to strona powodowa. Sąd zwrócił uwagę, że z zeznań świadka M. K. (k. 79, 81-84 transkrypcja z zeznań świadka) wynikało, że zawierając porozumienie strony nie uzgodniły bezpośrednio iż kwota podatku VAT podlega zwrotowi na rzecz strony powodowej, co strona ta bezpodstawnie wywiodła na podstawie spornego zapisu porozumienia. Zdaniem Sądu nie było podstaw do przyjęcia, że intencją strony pozwanej było ograniczenie odpowiedzialności strony powodowej za szkodę jedynie do kwoty 600.000 zł brutto i niejako darowanie pozostałej kwoty, tj. ponad 182.000 zł. Strony na podstawie zawartej ugody dokonały jedynie obniżenia zobowiązania z kwoty 782.759,44 zł brutto do kwoty około 738 tys. zł brutto i tak należy rozumieć

zapis „600.000 zł netto”. Gdyby bowiem strony chciały porozumieniem uzyskać rezultat odmienny, na jaki powołuje się strona powodowa, powinny doprecyzować warunki ugody w szczególności określając zasady rozliczania kosztów podatku VAT względnie po prostu nie dopisać słowa „netto”.

Według Sądu to właśnie fakt że strony zamieściły w porozumieniu zapis „600.000 zł netto” a nie „600.000 zł brutto lub po prostu 600.000 zł” bez żadnego dopisku wskazywał na zakres ograniczenia odpowiedzialności strony powodowej do kwoty 600.000 zł, W świetle więc treści art. 65 k.c. i art. 917 k.c. powództw należało uznać za bezzasadne.

Jako podstawę rozstrzygnięcia o kosztach powołano art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k. p. c.

Apelację od tego wyroku wniosła strona powodowa zaskarżając orzeczenie w całości i zarzucając:

1. sprzeczność istotnych ustaleń z rzeczywistym stanem rzeczy poprzez uznanie, że w treści Porozumienia z dnia 6 kwietnia 2016r. strony ustaliły odszkodowanie na kwotę 738.000zł (600000 zł z VAT) podczas gdy w rzeczywistości strony ustaliły odszkodowanie na kwotę 600.000 zł ,
2. pominięcie przy wykładni oświadczeń woli stron treści wystawionej przez pozwaną dokumenty tj dołączonej do pozwu noty księgowej (...), z dnia 29.04.2016 r na 600.000 zł – mimo że powódka zwracała wielokrotnie uwagę na znaczenie tego dokumentu.
3. pominięcie przy dokonywaniu wykładni oświadczeń woli stron okoliczności, że świadczenia odszkodowawcze nie podlegają opodatkowaniu VAT – mimo, że powódka wykazała tę okoliczność,
4. pominięcie przy rozpoznaniu sprawy istotnych okoliczności faktycznych – braku reakcji pozwanej na wezwania do zapłaty,
5. naruszenie przepisu art. 503 §1 Kpc (w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia sprzeciwu) poprzez uwzględnienie twierdzeń pozwanej co do rzekomej przyczyny zapłaty podatku VAT od dwóch pierwszych dostaw – mimo zgłoszenia ich dopiero w pisemnym podsumowaniu stanowiska pozwanej i braku uprawdopodobnienia, że twierdzeń tych nie zgłosiła bez winy, nie spowodują zwłoki w rozpoznaniu lub, że zachodzą inne okoliczności,
6. naruszeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez przyznanie wiarygodności zupełnie nieudowodnionym twierdzeniom pozwanej co do rzekomych przyczyn zapłaty podatku VAT od dwóch pierwszych dostaw.

Strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i zasądzenie od pozwanego kwoty 104.177,53 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi:

- od kwoty 30.967,93.zł za okres od dnia 25 marca 2017 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 3.011,04 zł za okres od dnia 25 marca 2017 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 70.198,56 zł za okres od dnia 15 czerwca 2017 r do dnia zapłaty; wraz z kosztami postępowania, w tym kosztami wynagrodzenia radcowskiego za obie instancje oraz kwotą 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania .

Strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji.

Rozpoznając apelację Sąd Apelacyjny uznał za własne ustalenia Sądu pierwszej instancji i zważył co następuje:

Treść art. 503 §1 kpc obowiązującego przed wejściem w życie ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw Dz.U.2019.1469 określał obowiązek przedstawienia w sprzeciwie okoliczności faktycznych i dowodów. Skarżący jednak pomija, że strona pozwana nie kwestionowała w sprzeciwie podnoszonego w pozwie faktu zapłaty kwoty 17.186,52 zł tytułem częściowej zapłaty za fakturę (...) i

5706,91 zł tytułem częściowej zapłaty za (...). Pismo z dnia 14 stycznia 2020r. nie zawierało zmiany stanowiska w tym przedmiocie. Potrzeba zaś wyjaśnienia przyczyn zapłaty podatku Vat wynikała z rozwinięcia stanowiska strony powodowej zawartego w piśmie z dnia 25 maja 2019r. (k.66) oraz wyznaczenia przez Sąd terminu zobowiązującego pełnomocników stron na rozprawie w dniu 12 grudnia 2019r. do podsumowania stanowiska. Pozew ponadto nie zawierał wyводу dotyczącego wykładni oświadczenia woli zawartego w porozumieniu lecz skupiał się na twierdzeniach o niezaplaceniu przez pozwaną części faktur. Tak jak pozwany nie mógł w pozwie przewidzieć stanowiska pozwanej co do twierdzeń pozwu, tak strona pozwana nie mogła przewidzieć wyводу strony powodowej co do przyczyn zapłaty kwot, które według powoda miały wskazywać na wolę stron zapłaty podatku od towarów i usług. Niezależnie od tego, odroczenie rozprawy celem umożliwienia także stronie powodowej przedstawienia stanowiska powodowało, że złożenie pisma z dnia z dnia 14 stycznia 2020r. r. nie mogło spowodować przewłoki w postępowaniu. Złożenie porozumienia nie stanowiło nowego dowodu skoro kserokopię tego porozumienia przedłożył strona powodowa przy pozwie. Zarzut więc mający doprowadzić do pominięcia twierdzeń pozwanej nie mógł zostać uwzględniony.

Niezasadnie też strona powodowa kwestionuje dokonaną przez Sąd Okręgowy wykładnię woli porozumienia z dnia 6 kwietnia 2016r. dokonując tej wykładni nie naruszył art. 233§1 k.p.c. w zw. z art. 65§2 k.c. Nie wykazano by kwestia zapłaty Vat była przedmiotem negocjacji stron. Sąd pierwszej instancji przy dokonaniu wykładni uwzględnił całokształt okoliczności w tym także treść dokumentu pisemnego, nie pomijając znaczenia użytego tam stwierdzenie, że kwota 600.000zł to kwota netto.

Sąd Apelacyjny uznaje, że wystawienie noty księgowej z dnia 29 kwietnia 2016r. (k 15) nie jest oczywiście pozbawione znaczenia dla oceny rzeczywistej woli stron, skoro zachowanie stron przy wykonaniu umowy może pośrednio wskazywać na to, jaka była zgodna wola przy jej zawarciu. Co do zasady wystawienie takiej noty wskazuje na rozmiar szkody, która miała zostać pokryta przez sprawcę. Sąd Apelacyjny nie kwestionuje też zasadniczo stanowisko, że w sytuacji gdy poszkodowany może dokonać odliczenia podatku od towarów i usług podatek ten nie wpływa na wielkość uszczerbku. W tym jednak wypadku poza sporem jest , że szkoda pozwanej wynosiła 993.435,58 zł, z czego po odliczeniu odszkodowania w kwocie 210.676,14 zł, do rekompensaty pozostała kwota 782.759,44 zł a nie kwota 600.000zł. Poza sporem było, że strona powodowa była odpowiedzialna za tę szkodę. Strona powodowa nie wykazała zaś jakie przyczyny miałyby leżeć u podstaw tak drastycznej redukcji odpowiedzialności (...) sp. z o.o. w W. , które powodowały, że strona pozwana miałaby na skutek zawarcia porozumienia otrzymać jedynie kwotę 600.000zł i dodatkowo zapłacić stronie powodowej podatek od towarów i usług.

Nawet jeżeli strona pozwana mogłaby odliczyć podatek VAT od materiałów dostarczonych przez pozwanego na podstawie faktur określonych w pozwie to otrzymując towar pozostałaby u niej niezrekompensowana kwota 182.759,44 zł , co słusznie podkreślał Sąd Okręgowy. Sąd Apelacyjny zwraca ponadto uwagę, że nota księgowa została wystawiona już po zawarciu porozumienia. Jej wystawienie należy więc wiązać z treścią tego porozumienia, w którym kwota 600.000 zł została określona jako wartość netto. Nota więc stanowi tylko dokument następczy, stanowiący wynik sposobu rozliczenia szkody i nie może decydować o wykładni oświadczenia woli. Wystawienie noty stanowiło tylko skutek porozumienia.

Uгода ma na celu ustalenie zakresu odpowiedzialności. Wartość netto podana w porozumieniu przy kwocie 600.000zł nie stanowiła jednak wyniku ustalenia wysokości odpowiedzialności strony powodowej, lecz wynik porozumienia co do sposobu rozliczenia szkody, której wysokość w części dotąd niezrekompensowanej określono wyraźnie na kwotę 782.759,44 zł. Treść punktu 3 wskazuje, że postanowienia poprzedzające ten punkt stanowią rozliczenie szkody, a nie ustalenie wysokości odszkodowania. Nie budzi żadnych wątpliwości, że szkoda miała zostać pokryta poprzez dostawy materiałów. Jeżeli więc użyto stwierdzenia, że kwota należna na rzecz pozwanej wynosi 600.000 zł netto to tylko w takim kontekście, że pokrycie szkody musi nastąpić w dostawie towarów w tej samej wysokości netto. W przeciwnym wypadku użycie zwrotu netto nie miałoby sensu. Słusznie Sąd Okręgowy zwracał uwagę, że z zeznań M. K. nie wynikało by strony uzgadniały, że strona pozwana zapłaci podatek VAT od materiałów, które miały zostać przekazane pozwanej. Świadek N. wprawdzie wskazywał, że kwota 600.000 zł jest wynikiem negocjacji, nie podał jednak na czym miałyby polegać te negocjacje tym bardziej, że świadek nie wiedział jakie roszczenia zostały skierowane do ubezpieczyciela

strony powodowej, nie wiedział kto odpowiada za rozliczenia księgowe, nie był też w stanie wyjaśnić, czy rozliczali notę księgową czy faktury VAT.

Strona powodowa nie wskazuje też jakie inne dowody miałyby wskazywać, że kwestii zapłaty VAT przez pozwaną miała być przedmiotem uzgodnień stron. W takiej sytuacji słusznie Sąd Okręgowy skupił się na treści dokumentu i rozważył go w kontekście zawartego tamże zwrotu netto dodanego przy kwocie 600.000 zł oraz także w kontekście rozmiaru szkody.

Ta ocena była logiczna przy uwzględnieniu, że w sytuacji dostarczenia przez stronę powodową materiałów produkcji o wartości odpowiadającej kwocie 600.000 netto i jednocześnie wystawienia faktury sprzedażowej na kwotę 600.000 zł + 138.000 VAT strona pozwana uzyska możliwość odliczenia kwoty podatku od towarów i usług. Przy otrzymaniu faktury sprzedażowej i jednoczesnym braku konieczności zapłaty podatku VAT stronie powodowej za dostawę, odliczenie VAT stanowiło dla pozwanej wymierną korzyść. Przy świadczeniu więc materiałów produkcji w miejsce wykonania obowiązku pieniężnego (postać datio in solutum – art. 453 k.c. w zw. z art. 363§1 i 2 k.c.) i przy wystawieniu faktury VAT z tytułu sprzedaży (której faktycznie nie było), niezrekompensowana zostałaby jedynie kwota 44.759,44 zł. Kwota taka byłoby akceptowalna w aspekcie pozostawiania stron w stałych stosunkach gospodarczych i w aspekcie rozmiaru dostaw i realizowało postulat ustępstw leżących u podstaw zawarcia ugody. Trudno natomiast zaakceptować by strona pozwana godziła się na sytuację, w której przy dostawie towarów o wartości 600.000 zł i konieczności zapłaty VAT niezrekompensowana pozostanie szkoda o wartości blisko 200.000zł.

Brak jest więc podstaw do przyjęcia, że porozumienie stanowi podstawę do zapłaty przez pozwaną podatku od towarów i usług. Powyższe wzmacnia okoliczność, że w porozumieniu wskazano, że stanowi ono zakończenie wzajemnych rozliczeń stron. Przy przyjęciu zasadności stanowiska strony powodowej konieczne było zaś dalsze rozliczenie z tytułu VAT. Tylko ewentualnie kwestii VAT-u mogło zaś dotyczyć stwierdzenie w porozumieniu o rezygnacji ze wzajemnych roszczeń, bo byłoby to jedyne roszczenie jakie mogła kierować strona powodowa do pozwanej w związku z wystawieniem faktury.

Niezależnie od tego brak jest też podstaw do przyjęcia, że strona pozwana dostarczyła materiały pod tytułem sprzedaży. Samo zaś wystawienie Faktury Vat nie jest źródłem stosunku obligacyjnego. Nawet więc przy przyjęciu, że z uwagi na nieodpłatność dostawy strona powodowa nie miała podstaw do wystawienia faktury VAT (na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy o VAT opodatkowaniu podlega odpłatna dostawa), to również nie byłoby podstaw do obciążenia strony powodowej obowiązkiem zapłaty VAT.

Sąd Apelacyjny dostrzega, że wyjaśnienie dotyczące zapłaty kwoty na poczet faktur nie jest przekonujące, wątpliwości jednak pozwanej co do zachowania wobec skutków wystawienia faktury nie są wystarczające do zakwestionowania logicznej oceny dowodów dokonanej przez Sąd Okręgowy i dokonanie na tej podstawie wykładni treści porozumienia, które w żadnym razie nie daje podstawy do przyjęcia, że strona pozwana jest obowiązana względem strony powodowej do zapłaty podatku od towarów i usług.

Z tych przyczyn apelację jako niezasadną oddalono na podstawie art. 385 k.p.c. przy zastosowaniu art. 15 zzs1 ust. 1 pkt 4 ustawy dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 1842, z późn. zm.), w zw. z art. 6 ust.1 i 2 ustawy z dnia 28 maja 2021 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2021.1090). Brak było podstaw do orzekania o kosztach postępowania apelacyjnego skoro żadne celowe koszty pozwanej poniesione w związku ze środkiem odwoławczym nie zostały w sprawie ujawnione. Pełnomocnik pozwanej nie złożył w sprawie żadnych oświadczeń merytorycznych, nie brał udziału w rozprawie. Nie złożono także odpowiedzi na apelację z wnioskiem o zasądzenie kosztów.

SSA Sławomir Jamróg